

Riksförbundet Barnen Först Tidskrift APRIL 2005

innehåll

- ◆ Vad är Sverige..... Afsaneh Vahdat
- ◆ Skamligt Inhumant ... Esmail Moloudi
- ◆ Kulturrelativism den..... Karim Noori
- ◆ Intervju med Helen Brännström. ...
- ◆ Dikt Ruth Senter

Skamligt inhumant beslut

I går sa riksdagen nej till amnesti för de apatiska flyktingbarnen. Det finns inga exakta siffror på hur många flyktingbarn som av olika skäl befinner sig i ett apatiskt tillstånd, det som läkare benämner depressiv devitalisering - barnen förlorar livslusten, blir icke kontaktbara och måste sondmatas. Ett tillstånd som kan vara livshotande.

Under 2003, behandlades 150 barn för depressiv devitalisering. I Kalla fakta (TV4) riktade landets och omvärldens experter på apatiska barn mycket hård kritik mot hur barnen och deras familjer behandlas i Sverige - där det är vanligt att de redan slitna föräldrarna sköter sina svårt sjuka barn själva i hemmet utan eller med mycket få insatser från psykiatrin.

Sammanlagt väntar drygt 40 000 människor på besked från Migrationsverket och en tredjedel av dem är barn. De är rastlösa, otrygga och saknar möjlighet att vara

Se sidan 2

Var är Sverige på väg egentligen?

Den 6 april röstade en majoritet av moderater och socialdemokrater nej till att låta alla apatiska flyktingbarn stanna i Sverige.

Regeringen struntar i barnens rättigheter och barnkonventionen. I januari i år gjorde FN:s Barnrättskommitté en genomgång av situationen för barn i Sverige. På punkt efter punkt uttrycker den oro över att

Sverige inte behandlar barn utifrån Barnkonventionens intentioner.

Ni som har tagit det beslutet att utvisa barn med en livshotande sjukdom borde skämmas. Tror ni att det är väljarnas önskan att apatiska barn, som riskerar att dö, skall transporteras till det helvete dom har kommit ifrån? Är det så ni politiker ser till barnens bästa?

Den svenska lagstiftningen säger att barn som har livshotande sjukdomar ska få stanna om de inte kan få tillräcklig vård på annat håll. Det måste gälla alla barn och inte bara de med ett

Se sidan 5

Barnens rättigheter är universella

Kulturrelativism den moderna rasismen

Den 1:a april stod det att läsa på GP om hur en liten sjuårig flicka torterades i uppfostringssyfte. Den lilla flickan tvångsduschades i skällhett vatten, låstes ut naken på balkongen och fick sitt huvud nedtryckt i en hink med

vatten tills hon fick andnöd. Föräldrarna döms till skyddstillsyn och samhällstjänst. Den mildare domen argumenteras att mamman kommer från en annan kultur och att hon själv uppfostrats på samma sätt.

Detta är vad jag kallar för kulturrelativism och moderna tidens rasism. Denna särbehandling av

barn kan inte legitimeras med respekten för kultur.

Jag förespråkar inte strängare straff för föräldrarna och tycker att mamman själv är ett offer för ett system där urgamla seder och traditioner är norm bildande inte mänskliga rättigheter.

Det är inte acceptabelt att i dagens Sverige barnen rättigheter skall tolkas med utgångspunkt från föräldrarnas ursprungsländer. Barnet är en individ, en människa som har rätt till sin välbefinnande och trygg uppväxt miljö.

Barnen är inte föräldrarnas ägodel och samhället har det yttersta ansvaret för att barn skall tillförsäkras ett trygg, jämlikt och glatt liv. Det är de grundläggande mänskliga värderingarna som måste vara utgångspunkten för rättssystemet i Sverige inte kulturer eller traditioner.

*Karim Noori
Barnen Först*

Skamligt inhumant...

delaktiga i sina liv. Väntetiderna är långa och de hindras från att vara i skolan, att få bra vård och att leva tryggt. De lever i en dålig miljö och har mycket dålig hälsa. Det är de som väntar på besked.

Barnen i kläm

Men det finns också tusentals barn som lever gömda och jag kallar dem gömda flyktingbarn som saknar allt. Polisen har inga korrekt bild av hur många de är, men det är en stor grupp. Ohälsan bland dem är stor, såväl den fysiska som den psykiska.

Migrationsverket räknar inte med barnens hälsa och behov i sina utredningar

och därför kommer barnen i kläm. I barnkonventionens artikel 3 står, "vid alla åtgärder som rör barn skall barnets bästa komma i främsta rummet".

Denna princip finns med i Sveriges lag och i Migrationsverkets regler men myndigheterna följer den inte. Med andra ord struntar de i barnens rättigheter.

Sveriges asylpolitik bortser från mänskliga rättigheter. Det är modernt att göra och kanske ett resultat av en postmodern politisk metod. Den restriktiva flyktingpolitiken har gått så långt att FN:s

flyktingkommissariat i mars i år värdjade till den svenska regeringen att förbättra sitt flyktingmottagande "för att skydda flyktingar".

Grov anklagelse Migrationsministern hävdar att om de apatiska flyktingbarnen får stanna kan det leda till en epidemi, att fler barn blir sjuka för att de tror att det är det enda sättet att få asyl i Sverige. Ett uttalande som åtminstone indirekt anklagar dagens apatiska flyktingbarn för att simulera. Den omänskligaflykting politiken skördar människoliv och kan

Se sidan 5

Ordförande: Karim Shamohammadi

karimshamohammadi@yahoo.se

Tel: 0046-708526716

Redaktör: Afsane Vahdat

afsanevahdat@yahoo.com

Tel: 0046-76-2069549

Utgivare: Narges Zangene

narges_zangene@yahoo.se

Tel: 0046-707594044

Adress: Box 4815121 södertälje

www.barnenforst.com

www.childrenfirstnow.com

Allt fysiskt och psykiskt övergrepp mot barn skall stoppas

***Du äger din kropp.
Du äger din sexualitet.
Du äger din framtid.***

I en del kulturer - även tidigare i Sverige - betraktas sexualitet som någonting människor äger enbart för att skaffa barn. I vårt samhälle är sexualiteten en del av vår identitet som människor. När vi växer upp och kommer in i tonåren börjar vi upptäcka vilka vi är och vilka vi vill vara. En del av denna upptäcktsresa handlar om att veta vilka vi är som sexuella varelser. De flesta av oss i Sverige ser inte sexualiteten som någonting fult eller skamligt.

Tjejer och killar har enligt lag samma rättigheter i Sverige men samtidigt som en kille som haft flera flickvänner betraktas som populär, stämplas en tjej som gör samma sak som hora. Detta vill vi ändra på.

Inom vissa kulturer kan en ogift tjej som är sexuellt aktiv smutsa ned hela sin släkt. Detta är en tanke som

har sitt ursprung i samhällen som skiljer sig starkt från det svenska samhället idag. När välfärden inte finns, när de gamla inte kan få pension eller få hemtjänst är det viktigt att familjen håller ihop för att klara sig. Kontrollen över familjemedlemmarna måste vara mycket stark. Samma regler som i ett annat land kunde ha varit det enda sättet att överleva kan vara ett brott i Sverige eller åtminstone utgöra ett beteende som vårt samhälle starkt tar avstånd ifrån.

Ur Elektra.nu

Om jag verkligen brydde mig om dig.....

skulle jag se dej in i ögonen när du talar till mej
skulle jag tänka på vad du säger, snarare än vad jag ska säga när du slutat
skulle jag höra dina känslor tillsammans med dina ord.

Om jag verkligen brydde mig om dig.....

skulle jag lyssna utan att försvara mej
skulle jag höra utan att bestämma om du har rätt eller fel
skulle jag fråga dej varför, och inte bara hur när och var.

Om jag verkligen brydde mig om dig.....

skulle jag släppa in dej bakom mitt yttre
skulle jag berätta för dej vad jag hoppas, drömmer, fruktar och lider av
skulle jag berätta när jag gjorde bort mej och när det gick bra.

Om jag verkligen brydde mig om dig.....

skulle jag skratta med dej, inte åt dej
skulle jag tala med dej, inte till dej
och jag skulle veta när det är tid att vara tyst.

Dikt av: Ruth Senter

Alla barn har rätt till ett lyckligt, säkert och kreativt liv.

Intervju med Helen Brännström, behandlingsassistent Skellefteå kommun

BF: Du jobbar med ensamkommande FlyktingBarn trivs du med jobbet?

Helen: Jag trivs mycket bra med mitt jobb. Man jobbar mitt i ungdomarnas vardag och det är ett privilegium att under en kort tid av deras liv få ta del av den utveckling som de går igenom.

BF: Vad är dina arbetsuppgifter?

Helen: Eftersom lagstiftningen säger att ungdomarna ska vara redo för eget boende vid 18 års ålder så ser jag min främsta uppgift att förbereda dem för detta. Målet är att ungdomen upplever trygghet i det nya landet. Självständighet och stärkt självkänsla är viktigt. Ungdomarna har olika behov men personalen hjälper bl.a. till med läxläsning, informerar om det svenska samhället, hjälper till med vardagliga bestyr som att handla, laga mat, städa. Men den viktigaste uppgiften är att "finnas där", att ungdomarna har någon att prata med oavsett om det gäller små frågor i vardagen eller stora livsfrågor.

BF: Varför kommer de hit ensamma?

Helen: En del ungdomar har flytt sina hemländer tillsammans med andra familjemedlemmar, men de har tappat bort varandra på vägen. Vissa har varit inkallade till krigstjänstgöring trots sin låga ålder. Det kostar dessutom pengar att vara på flykt och många familjer kan inte bekosta hela familjens flykt.

BF: Det är inte lätt att lämna familjen i den åldern. Hur mår dem?

Helen: Jag slutar aldrig förvånas över vilken livsgnista många av ungdomarna visar. De har alla gått igenom oerhört s l i t s a m m a separationer. Även om de periodvis kan må sämre mår de flesta ändå relativt bra med

tanke på omständigheterna. De känner alla sorg och kan känna sig otrygga. Vilket enligt mig är ett sundhetstecken. Att inte visa några känslor alls i deras livssituation är ett tecken på att känslorna stängts av. Och det är sällan en bra lösning. Sorg är en del av livet, inte minst när man tvingats lämna sin grundtrygghet. Det gäller att lära sig att leva med sin sorg och hantera denna. Sorgen visar sig på olika sätt hos olika ungdomar. Sömnproblem är vanligt och ibland kan skolan kännas övermäktig när tankarna snurrar kring familjen och framtiden i Sverige. Men för det mesta rullar vardagen på trots sorgen. Perioder av ovisshet och tvivel går över i perioder av framtidstro, vänder sedan till ovisshet och känslor av ensamhet för att sedan ge plats åt känslan av hopp o.s.v. Målet är att perioderna av framtidstro och hopp tar alltmer överhand och att sorgen och tomheten känns alltmer hanterbar. Jag upplever att ungdomarna alltid försöker göra sitt bästa utifrån den situation som de befinner sig i.

BF: Hur är kontakten med familjen?

Helen: De ungdomar som tappat kontakten med sina familjemedlemmar tar kontakt med t.ex. Röda Korset som kan hjälpa till med eftersökning. Ungdomarnas liv i Sverige underlättas givetvis om de vet var deras familjemedlemmar finns. Ovissheten över hur föräldrarna eller syskonen mår och var de finns tar

sidan 5

Samhället har ansvar för barnens välbefinnande.

Intervju.....

mycket energi. En stor lättnad infinner sig om man får veta att de lever. Separationen är fortfarande ett faktum, men den är lättare att hantera.

De flesta ungdomar som vet var deras familjer finns har telefonkontakt med dem. Det är skönt att höra sina föräldrars röster, men givetvis väcker det många jobbiga känslor också.

BF: Hur bemöts de av er? Hur tar ni hand om dem? Är ni deras vårdnadshavare?

Helen: Personalens viktigaste uppgift är att försöka bygga upp så trygghetsingivande relationer som möjligt. Ungdomarna måste uppleva att personalen vill dem väl och att de kan lita på oss. Vi ska inte ta deras föräldrars ställe, för ingen kan ersätta tomheten efter föräldrarna. Men personalen kan finnas där som ett viktigt bollplank och vara en vuxen förebild i vardagen. Vi har enligt lag inte en vårdnadshavares befogenheter utan visst ansvar t.ex. deras ekonomi ligger på ungdomens god man. Alla människor behöver vägledning, så trots att vi inte är vårdnadshavare är t.ex. gränssättning en del av vårt arbete. Jag upplever att relevant och konsekvent gränssättningen utgör den svåraste delen av arbetet, inte minst då vi är åtta personal med olika sätt att bemöta ungdomarna.

BF: Vad är det svåraste för dem i det nya landet?

Helen: Jag tror att känslan av ovisshet inför framtiden är det svåraste. Kommer jag att kunna träffa min familj och mina vänner igen? Kommer jag att få ett arbete?

Klarar jag av eget boende? Kommer känslan av ensamhet och tomhet att vara kvar hela livet?

BF: De förlorar sina nätverk, familjen, kompisar, släktingar. Hur hjälper ni dem för att hitta nya kontakter?

Helen: När vi startade Norrskenet hade vi stora förhoppningar om att kunna bygga hållbara och trygghetsingivande nätverk kring varje ungdom. t.ex. genom att få dem aktiva i föreningslivet, genom kontakt med god man o.s.v. Verkligheten har visat sig vara svårare än så. En del gode män är underbara på att anknyta till sin ungdom, men tyvärr har de flesta inte den relation som vi hade hoppats på. Ungdomarna har inte heller visat så stort intresse av att delta i fritidsaktiviteter. Ett stort hinder att träffa nya kompisar är att våra ungdomar inte får läsa på vanligt gymnasium med jämnåriga. SFI och dess fortsättningsklasser är istället placerade på Komvux. Fördelen är att studiemiljön är lugnare, men tyvärr erbjuds de därmed inga vardagliga möten med andra jämnåriga. Hur man ska förstärka ungdomarnas nätverk är en oerhört viktig bit av vårt framtida arbete. Tiden på grupphemmet är förhållandevis kort och därefter väntar eget boende. Och då spelar nätverket en avgörande roll för hur man kommer att uppleva sitt nya liv i Sverige. Upplevelsen av ensamhet och utanförskap är mycket destruktiv för alla människor och leder snarare till känslor av bitterhet än den avgörande upplevelsen av begriplighet och delaktighet.

Vad är Sverige.....

s p e c i e l l t sjukdomssyndrom.

Men hur är det egentligen? Rädda barnen noterar att av de 46 apatiska barn som sedan oktober förra året fått sina fall prövade av utlänningsnämnden har tre av fyra fått avslag. Jag undrar varför vi är så tysta? Varför gör vi ingenting?

Är vi människor så hopplösa att vi inte kan ändra ett inhumant och omänskligt beslut i ett "demokratiskt" land? Hur kan vi leva med något så fruktansvärt som att många barn riskerar att dö bara för att några politiker inte vill ha dem i Sverige?

En kraftig opinion har vuxit fram mot den o m ä n s k l i g a flyktingpolitiken idag.

Den måste leda till kamp för att rädda dessa barn. Jag ber alla f r i h e t s t ä n k a n d e medmänniskor till ett aktivt och snabbt agerande för att rädda de apatiska barnen. Kom ut och demonstrera din oro. Kom ut och protestera och visa att du bryr dig. Visa att du är människa.

Afsaneh Vahdat
Redaktör

Skamligt inhumant...

beskrivas som politiskt l e g i t i m e r a d barnmisshandel. Vi är upprörda och försöker kämpa mot den omänskliga asylpolitiken. Och den inhumana flyktingpolitiken möter ett allt större motstånd.

Esmail Moloudi
ordf Iranska flyktingars
riksförbund
i Sverige (IFRS)

All yrkesbarnarbete för barn skall förbjudas

Frågor, Svar och åtgärder.

*Det skamliga beslutet om Apatiska flyktingbarn ska förändras!
Apatiska flyktingbarn har rätt till amnesti!*

Det blev nej. Den 6 april röstade en majoritet av moderater och socialdemokrater i socialförsäkringsutskottet för att de apatiska flyktingbarnen inte ska få stanna i Sverige på grundval av sitt tillstånd.

I januari i år gjorde FN:s Barnrättskommitté en genomgång av situationen för barn i Sverige. På punkt efter punkt uttrycker den oro över att Sverige inte behandlar barn utifrån Barnkonventionens intentioner. Och nu händer det värsta. De barnen som ska utvisas riskerar dö.

Vad är Sverige på väg egentligen?

Har alla barn samma värde i det här landet?

Många beslut fattas i strid med barnkonventionen. Är inte barnkonventionens "barnens bästa" "barnens lika människovärde" tomma ord för regeringen?

Välkommen att delta i debatten! Kom och påverka det grymma och omänskliga beslutet!

Medverkande:

Riksdagsledamöter från olika partier

Tid: tisdag den 26/4 kl. 18

Plats: Bergensgatan 4- 12 Husby

Arrangör: Barnen Först

Kontakt person:

Karim Shamohamadi 070-852 67 16

Afsaneh Vahdat 076-206 95 49

Iranska flyktingrådet: Kimia Pazoki 070- 734 6930